

oběti ráje

A white airplane model is centered on a white background. The model is shown from a top-down perspective, highlighting its wings, fuselage, and tail. Several red, blood-like splatters are scattered across the model, particularly on the wings and fuselage, adding a somber and violent tone to the image.

kristina ohlssonová

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

Kristina Ohlssonová

Oběti ráje

oběti ráje

kristina ohlssonová

Copyright © Kristina Ohlsson, 2012
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2014

ISBN 978-80-7473-247-8 (PDF)

Washington, D.C., USA

Jednoho brzkého večera směřuje k pobřeží USA let číslo 573. Pod řídicí věží, v níž čeká Bruce Johnson, se do nedohledna táhnou přistávací dráhy. Ve věži panuje ticho. Bruce si téměř ani neuvědomuje, že zadržuje dech. Zatím nedostali zprávu. Dosud nevědí, zda letadlo bude smět přistát.

Podél přistávacích drah stojí zástupy policejních aut, sanitek a hasičských vozů.

Nikdo netuší, jak drama skončí. Zda dojde na nejhorší. Černě oděné členy zásahové jednotky není vidět, Bruce však ví, že čekají ve tmě se zbraněmi v rukou. Hlavou mu bleskne:

Žastřelíme rukojmí. To je pravidlo číslo jedna.

Jak ho to jenom napadlo? Střílení rukojmích samozřejmě nikdy pravidlem nebylo. FBI by se nikdy nedopustila něčeho tak kontraproduktivního. Pravidlo číslo jedna zní: Za žádných okolností s teroristy nevyjednávát.

Což také dodržují. Od samého začátku, kdy letadlo vzlétlo ze stockholmského letiště Arlanda, se řídili zásadou nepřistupovat za žádnou cenu na kompromisy. Do Stockholmu se chtěl Bruce už dlouho podívat, ale nejspíš na to nikdy nedojde. Proč by člověk, jako je on, jezdil do Švédska?

Na palubě Jumbo Jetu se nachází více než čtyři sta cestujících. Letounu začalo docházet palivo a kapitán požádal o povolení k přistání.

Bruce netuší, jak se situace vyvine. Stále čeká na pokyny svého nadřízeného. Ve Švédsku bude za půl hodiny půlnoc. Moc dobře ví, co dokáže s člověkem udělat nevyspání, a snaží se podle toho řídit. Jeho kolegové ve Švédsku určitě uvažují podobně, jenže nemají na vybranou. Celý den komunikoval se stejnými lidmi. Při takovém spádu událostí nebyl na střídání čas. Někdo poznamenal cosi v tom smyslu, že Švédům stačí méně spánku, dokonce i teď na podzim, jelikož je ve Švédsku dlouho světlo v létě. Třeba je to pravda. Kdo ví.

Vzdušný prostor nad letištěm je prázdný. Veškeré přílety byly odkloněny do jiných měst a všechny odlety byly odloženy. Novinářům je přístup na letiště zakázán, Bruce je však tuší daleko za policejními zátarasy a ví, že drží teleobjektivy, s nimiž by dohlédli až do Číny. Novináři cvakají fotoaparáty jako o závod ve snaze ulovit co nejvíc rozmazaných snímků.

Vtom zazvoní telefon a Bruce sebou trhne. Volá jeho nadřízený.

„Je rozhodnuto. Vybrali si nejhorší možnost.“

Bruce odloží telefon a natáhne se po druhém přístroji. Chvilí ho váhavě svírá v ruce, než vytočí číslo, které se naučil nazpaměť.

Je rozhodnuto. Letadlo nedoletí do cíle.

Rozhodli se postupovat podle neexistujícího pravidla.

To znamená jediné – smrt rukojmích.

O den dříve

Pondělí 10. října 2011

1

Stockholm, 12:27

Nevinnost zmizela v nenávratnu.

Kolikrát jen ho ta myšlenka napadla? Celé to začalo pokusem o teroristický útok v centru Stockholmu během předvánoční nákupní horečky. Ve Švédsku se poprvé odpálil sebevražedný atentátník, což otřáslou celou společností. Co bude následovat? Přiřadí se Švédsko k zemím, jejichž obyvatelé se ze strachu před teroristy neodvažují vycházet na ulici?

Nikoho ta událost neznepokojila tak jako předsedu švédské vlády.

„Jak se s tím naučíme žít?“ zeptal se jednou pozdě večer, když si v setmělé budově Úřadu vlády nalil společně s kolegy sklenku koňaku.

Co na to lze odpovědět?

Sebevražedný útok měl ničující důsledky. Především morální. Rozbil napadrtý spoustu hodnot. Novopečený ministr spravedlnosti s podivem sledoval, jak otřesení občané v zájmu zvýšení bezpečnosti požadují zpřísnění zákonů. To byla voda na mlýn xenofobní strany, která se pouhých pár měsíců před útokem dostala do parlamentu a teď hlasitě volala po zjednání pořádku.

„Boj proti terorismu se musí stát naší prioritou,“ prohlásila ministryně zahraničí na jedné z prvních schůzí vlády po útoku. Jako by to ostatním nebylo jasné.

Všichni pošilhávali po novém ministru spravedlnosti, který nastoupil do funkce pouhých pár týdnů nato. Muhammad Haddád.

Někdy se sám sebe ptal, zda všichni věděli, co bude následovat, a proto do funkce jmenovali právě jeho. Z alibismu. On jediný mohl provést potřebné kroky, aniž by ho kdokoli mohl nařknout z rasismu. První muslim na postu švédského ministra spravedlnosti. Nová posila strany. Za svou krátkou politickou kariéru dosud nemusel čelit žádné kritice. Až se mu to občas hnusilo. Dobře si uvědomoval, nakolik ho jeho původ a náboženské vyznání zvýhodňují. Na druhou stranu se však nedalo říct, že by si své úspěchy nezasloužil. Byl skvělý právník a už v mládí se rozhodl pro dráhu advokáta v oblasti trestního práva.

Jeho klienti ho nazývali kouzelníkem. Nespokojoval se jen s výhrou, požadoval i nápravu. Do Švédska přišel v patnácti letech. Teď, o třicet let později, věděl, že se do rodného Libanonu už nikdy nevrátí.

Ozvalo se zaklepání a do dveří nahlédla sekretářka. „Volali z tajné policie. Budou tu za půl hodiny.“

Ministr telefonát očekával. Zaměstnanci policie chtěli prodiskutovat jednu bezpečnostní záležitost a Muhammad Haddád jim jasně vysvětlil, že by se schůzky rád osobně zúčastnil, ač je to neobvyklý postup.

„Kolik jich bude?“

„Tři.“

„I Eden Lundellová?“

„I ta.“

Toto sdělení ministra uklidnilo.

„Zaveďte je do velkého zasedacího sálu a ostatní informujte, že se tam sejdem pět minut před začátkem.“

2

12:32

„Za chvíli musím jít. Mám se zúčastnit jedné důležité schůzky.“

Fredrika Bergmanová pohlédla nejprve na hodinky a poté na svého bývalého nadřízeného Alexe Rechta.

Ten pokrčil rameny.

„Nevadí. Sejdeme se jindy, až budeme mít víc času.“

Fredrika mu věnovala srdečný úsměv.

„Vždycky tě ráda uvidím.“

Jednou z nevýhod změny Fredričina působiště byl i nedostatek dobrých restaurací v okolí její kanceláře, kam by se dalo zajít na oběd. Teď seděli v průměrné asijské restauraci na pěší třídě Drottninggatan, kterou vybral Alex. Fredrika by tam jinak nikdy nezašla.

„Příště vybereš podnik ty,“ slíbil jí Alex, jako by jí četl myšlenky.

Což vlastně dovedl. Fredrika před ním nikdy nedokázala zakrýt, co si myslí.

„Tady není moc na výběr,“ pokrčila rameny a odstrčila talíř. Za půl hodiny jí začínala porada a chtěla být v kanceláři s předstihem.

U stolu se rozhostilo ticho. Pročpak? uvažovala Fredrika. Možná už stihli probrat všechno, co měli na srdci. Jednoduchá témata nevedoucí ke zbytečně bolestným diskusím. Alexovu novou práci u státní policie

i Fredričino nové místo na ministerstvu spravedlnosti. Její druhou mateřskou dovolenou se synem Isakem v New Yorku, kde Fredričin manžel Spencer pracoval na univerzitě.

„Mělas nám říct, že se budete brát. Aspoň bychom vám poslali gratulaci,“ zopakoval Alex už podruhé nebo potřetí.

„Brali jsme se potají,“ vymlouvala se Fredrika. „Na svatbě nebyli ani moji rodiče.“

To jí matka ještě neodpustila.

„Američani se tě nepokusili zlákat?“ usmál se Alex.

„Myslíš newyorskou policii?“

Alex přikývl.

„Bohužel. To by byla pořádná výzva.“

„Kdysi jsem byl v New Yorku na školení. Jsou to normální policajti jako všichni ostatní. Na něco jsou machři a na něco zase méně.“

K tomu Fredrika neměla co říct. V New Yorku nepracovala ani hodinu. Celý její život se tam točil kolem dvou dětí a Spencerova psychického stavu. Poté, co ho před dvěma lety jedna studentka obvinila ze znásilnění, nebylo nic jako dřív. Když zjistili, že Fredrika čeká druhé dítě, nejprve se oba shodli na potratu.

„Další dítě nezvládneme,“ prohlásil Spencer.

„Teď na to není správný čas,“ souhlasila Fredrika.

Potom se na sebe dlouze zadívali.

„Necháme si ho,“ pronesl Spencer.

„Samozřejmě,“ přikývla Fredrika.

Alex s cinknutím odložil hrneček od kávy na podšálek.

„Čekal jsem, že se vrátíš k policii,“ poznamenal.

„Myslíš po návratu z New Yorku?“

„Jo.“

Fredrice najednou začalo vadit hlučení lidí u okolních stolů.

Promiň, chtěla říct. Promiň, že jsem tě nechala čekat, ačkoli jsem od začátku věděla, že už se nevrátím.

Přes rty jí však nepřešlo ani slovo.

„Ale samozřejmě chápu, že nabídka z ministerstva spravedlnosti se neodmítá,“ doplnil Alex. „Taková šance se člověku nenaskytne každý den.“

Nešlo o nabídku. O to místo jsem se sama ucházela. Věděla jsem, že návrat k vám na Kungsholmen bych psychicky nezvládla.

Odhrnula si z čela pramen vlasů a přikývla.

„To je fakt.“

Nebylo co dodat. Po případu němé spisovatelky a hrobu v Midsommarkransenu, který Alexův tým vyšetřoval na jaře roku 2009, bylo všechno ztraceno. Verdikt vedoucí personálního oddělení Margarety Berlinové o rozpuštění Alexova speciálního týmu, jemuž Alex několik let velel, nebyl pro nikoho překvapením. Tým přestal vykazovat výsledky, Alex vkládal veškerou energii do svého nového vztahu s Dianou Trolleovou a Fredrika navíc otěhotněla.

„Neozval se ti Peder?“

Alex sebou při zvuku kolegova jména trhl.

„Ne. Tobě jo?“

Fredrika smutně zavrtěla hlavou.

„Naposledy jsem s ním mluvila, když si v práci balil věci. Ale slyšela jsem..., že na tom není moc dobře.“

„To já taky.“ Alex si odkašlal. „Minulý týden jsem potkal jeho manželku. Trochu se rozpovídala.“

Fredrika se pokusila představit si peklo, kterým si Peder musel projít, ale nešlo to. Ani nevěděla, kolikrát už se o to pokoušela, nicméně pokaždé to bylo stejně nemožné.

Některé rány se nikdy nezahojí. Ať děláme, co děláme.

Věděla ovšem, že Alex je jiného názoru. Měl za to, že by se Peder měl sebrat a jít dál. Proto se o něm také nezmínila dřív.

„Musí se přestat chovat, jako by měl monopol na smutek,“ prohlásil Alex a použil přitom stejná slova jako vždycky, když na Pedera přišla řeč. „Na světě je spousta lidí, kteří ztratili někoho blízkého.“

Alexovi před pár lety zemřela manželka na rakovinu, tudíž důvěrně znal všechny temné propasti smutku. Fredrika však byla toho názoru, že mezi umíráním na rakovinu a vraždou je podstatný rozdíl.

„Myslím, že Peder teď nedokáže svoje pocity ovládat,“ namítla opatrně, vážíc slova. „Smutek se změnil v nemoc.“

„Vždyť chodil k psychologovi.“

Oba zmlkli. Raději do té debaty nechtěli hlouběji zabředávat. Věděli, že by se nejspíš zase pohádali.

„Už musím jít,“ pronesla Fredrika a začala si sbírat věci. Kabelku, šátek, bundu.

„Víš, že u mě máš vždycky dveře otevřené.“

Fredrika se zarazila. To nevěděla.

„Díky.“

„Jako kriminalistka jsi byla skvělá, Fredriko.“

Fredrice se rozhořely tváře a zamlžil se jí pohled.

Alex se tvářil, jako by chtěl ještě něco dodat, Fredrika ho však přerušila tím, že vstala. Venku na rušné pěší třídě ji Alex objal.

„Taky mi chybíš,“ pošeptala mu Fredrika.

S těmi slovy se rozešli.

Kriminální komisař Alex Recht měl za sebou dlouhou a úspěšnou kariéru. V roce 2007 byly jeho zdary korunovány tím, že byl pověřen sestavením speciálního vyšetřovacího týmu čítajícího několik málo špičkových policistů, jimž v případě potřeby pomáhaly externí posily. Jako prvního si Alex vybral mladého a ambiciózního Pedera Rydha, z něhož se vyklubal velmi schopný, ačkoli trochu výbušný vyšetřovatel trpící občasnými

excesy. Alex si zpětně kladl otázku, zda sám také nene-
se vinu na předloňské tragédii, která Pedera stála slu-
žební průkaz. Vinu však necítil. Ten příšerný případ se
podepsal na všech. Nejvyšší cenu za něj ovšem zaplatil
Pederův bratr Jimmy.

Alex věděl, že by se tím případem, který ho o tolik
připravil, neměl zaobírat donekonečna. Po náhlé ztrátě
Pedera to šlo s týmem rychle z kopce. Fredrika Berg-
manová, jediná vyšetřovatelka, kterou si Alex sám ne-
vybral, nýbrž která mu byla přidělena, ztratila pověst-
nou jiskru, a když navíc podruhé otěhotněla, její přínos
pro tým klesl na nulu.

Alex musel uznat, že si zpočátku vůbec nepadli do
noty. Fredrika nebyla policistka, nýbrž civilní zaměst-
nankyně, a především teoretička, která podle něj ne-
měla zájem o policejní práci ani nadání k ní. Dlouho
se ji proto snažil obcházet a svěřoval jí jen nejsnadnější
úkoly. Až jednoho dne zjistil, že se mýlil. Ukázalo se,
že Fredrika má pro práci vyšetřovatele mimořádný ta-
lent. Horší to bylo se zájmem. Alex jasně cítil, že se jí
u policie nelíbí, a to bylo těžké změnit. Musela by sama
chtít. Jednoho dne se však všechno obrátilo.

Když pak Alexův tým dostal na starost případ za-
vražděné Rebecy Trolleové, vrátila se Fredrika předčas-
ně z mateřské dovolené. Toho jara byl jejich tým na
vrcholu sil.

Alex nyní sebral ze stolu prázdný hrnek a šel si do
kuchyňky dolít kávu. V současné době působí u státní
policie. Je to dobrá práce v dobrém týmu. Řeší zajímavé
případy brutální a organizované kriminality. Přesto se
mu stýská po dřívějším životě. Po době, než to s týmem
začalo jít od desíti k pěti. Dnešní oběd s Fredrikou mu
připomněl, oč všechno přišel.

Bylo mu samozřejmě jasné, že Fredrika chtěla tým
opustit a místo na ministerstvu si našla sama. Těžko jí to

mohl zazlívát. Schopní lidé jako ona nikdy nevydrží na jednom místě dlouho. Nevěděl, co teď Fredrika přesně dělá. Pochopil, že nějak spolupracuje s tajnou policií, ale raději se do toho tématu nechtěl pouštět podrobněji.

Měl plnou hlavu jiných myšlenek.

A především lidí, o něž tak či onak přišel.

„Nemůžeš pořád všechno v hlavě takhle přemítat,“ kladla mu předešlého dne na srdce Diana. „Musíš udělat za minulostí tlustou čáru.“

Diana Trolleová.

Bez ní by byl ztracený.

Stejně dobře jako on věděla, co znamená smutek a jak dokáže bolet. Občas přemýšlel, jestli by se do sebe vůbec zamilovali, nebýt zoufalství, které jim bylo společné.

A nebýt smutku.

Stesku.

Bolesti.

Samozřejmě vždycky věděl, že těžké rány existují a člověk s nimi musí počítat. Patří k životu. Nebo snad ne? Vzpomněl si na Pederu a znovu se v duchu rozčilil. Měl by se už sebrat. To se chce ve smutku utápět celý život, nebo co?

Kdyby se s minulostí dokázal vyrovnat, mohl zůstat u policie. Spolu s ním a s Fredrikou. A o to vlastně šlo. Alex nedokázal přenést přes srdce ztrátu kolegy, s nímž se mu tak skvěle spolupracovalo. Věděl, že je nespravedlivý, ale nedokázal mu to prominout.

Z myšlenek ho vytrhl jeho nadřícený, který nahlédl do dveří.

„Máme tu vyhrožování bombovým útokem,“ oznámil.

„Beru si to na starost,“ přikývl Alex rychle a vstal.

Bombový útok. Domy rozmetané na kusy. Stejně tak lidé. Zlo v nejčistší podobě.

O chvíli později už byl s případem blíže obeznámený. Nejednalo se o jednu, nýbrž hned o čtyři potenciální bomby v různých částech Stockholmu. Mimo jiné i v budově Úřadu vlády.

Alex nevěřil vlastním uším.

Čtyři bomby? Co to má sakra znamenat?

3

12:32

Odkud se bere všechen ten hněv?

Eden Lundellová na tu otázku marně hledala odpověď. Protože byla velitelkou protiteroristické jednotky tajné policie, očekávalo se od ní, že bude mít na každý případ, který dostane na starost, jasný názor. Jí však myšlenkové pochody vedoucí k nejšílenějším činům připadaly nepochopitelné.

Právě teď měla na stole několik případů a musela rozhodnout, na který se zaměří jako první. Rozpočet nebyl nafukovací a Eden chtěla vidět výsledky. Trpělivost nikdy nebyla její silnou stránkou a u tajné policie se to nijak nezlepšilo.

Kdybychom jen dokázali pochopit původ hněvu, jeho zdroj.

Hněvu, který zbavuje mladé lidi úcty k životu a který plodí násilí jen proto, aby takoví lidé prosadili změny, jež jsou podle nich nezbytné. Hněvu, který vede k teroristickým útokům. Eden si mnohokrát kladla otázku, co by se asi muselo stát, aby sama překročila onu pomyslnou hranici. Co by ji přimělo sáhnout po zbrani a použít ji proti obyvatelům vlastního státu, k nimž dosud necítila žádnou antipatii?

Co by mě dohnalo ke spáchání nejhoršího ze všech hříchů?

Pravděpodobně láska k vlastní rodině. Kdyby jejím rodinným příslušníkům hrozilo nebezpečí nebo je postihlo neštěstí.